

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 78.616 van 9 februari 1999
in de zaak A. 80.096/XII-1595.**

In zake : Gustave VAN DE PAS,
die woonplaats kiest bij
advocaat P. PEETERS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Brederodestraat 13

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Gustave VAN DE PAS op 1 september 1998 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van 15 juli 1998 van de minister van Binnenlandse Zaken waarbij de vernieuwing van zijn vergunning om het beroep van privé-detective uit te oefenen wordt geweigerd;

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoeker de vernietiging vordert van dezelfde beslissing;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door adjunct-auditeur W. WEYMEERSCH;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 7 januari 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 26 januari 1999;

Gehoord het verslag van staatsraad
A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. PEE-
TERS, die verschijnt voor verzoeker, en van adjunct-
adviseur K. PEETERS, die verschijnt voor de verwerende
partij;

Gehoord het eensluidend advies van adjunct-
auditeur W. WEYMEERSCH, daartoe gemachtigd bij beslis-
sing van de auditeur-generaal van 4 november 1998;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI,
hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak
kunnen worden samengevat als volgt:

1.1. Bij besluit van 12 juli 1993 van de minister
van Binnenlandse Zaken wordt verzoeker gemachtigd het
beroep van privé-detective uit te oefenen. De vergunning
wordt verleend voor een termijn van vijf jaar.

1.2. Bij vonnis van 23 april 1997 heeft de
correctionele rechtbank van Antwerpen tegenover
verzoeker een inbreuk op artikel 8, § 1, 2° van de wet
van 19 juli 1991 tot regeling van het beroep van privé-
detective bewezen bevonden. Zij heeft besloten tot de
opschorting van de uitspraak voor een termijn van drie
jaar. Dat vonnis heeft kracht van gewijsde gekregen. Het
is bij brief van 18 juni 1997 door de procureur des
Konings te Antwerpen aan de verwerende partij
medegedeeld.

1.3. Bij brief van 11 juli 1997 deelt het
ministerie van Binnenlandse Zaken, Algemene Directie van

de Algemene Rijkspolitie aan verzoeker mede dat de "feiten die geleid hebben tot de opschorting van de uitspraak (...) een ernstige tekortkoming uit(maken) van de beroepsdeontologie en (...) daarom in de toekomst mede beoordeeld (kunnen) worden conform artikel 3, § 4 van de wet van 19 juli 1991".

Bij brief van 17 juli 1997 verzoekt dezelfde dienst van het ministerie van Binnenlandse Zaken aan het opleidingscentrum ACEBE de heer VAN DE PAS "te ontheffen van zijn functie als lesgever op basis van artikel 7, § 1, 3°, c van het koninklijk besluit van 14 september 1992".

1.4. Bij brief van 8 januari 1998 vraagt verzoeker zijn "erkenningvergunning te (...) verlengen". Bij de aanvraag voegt hij een blanco-getuig-schrift van goed zedelijk gedrag alsmede een getuig-schrift van 20 december 1997 inzake "Bijscholing voor het uitoefenen van het beroep van privé-detective".

1.5. De minister van Justitie heeft op 22 juni 1998 over deze vernieuwingsaanvraag een negatief advies uitgebracht.

In dit advies wordt gesteld dat de "feiten ten grondslag aan dit vonnis (van 23 april 1997 van de correctionele rechtbank te Antwerpen) erop neer (kwamen) dat de heer VAN DE PAS beroep gedaan had op een hulpdetective, die zonder vergunning op 26 juni 1995 en op 4 juli 1995 specifieke opdrachten en observaties van personen deed. Het ging om een illegale tewerkstelling van een persoon die bij gebrek aan een vergunning geen opleiding had genoten en de juridische en deontologische regels van het beroep dus niet kende en derhalve niet kon respecteren. Deze feiten getuigen in hoofde van de betrokkene van een tekortkoming inzake deontologie van het beroep van privé-detective en van onbetrouwbaarheid".

In het aan dit advies gehechte verslag van 3 april 1998 van de procureur des Konings te Antwerpen wordt een gunstig advies uitgebracht. In dat verslag wordt er op gewezen dat de feiten waarvoor de verzoeker vervolgd werd getuigen van een inbreuk op de beroeps-ethiek en van onbetrouwbaarheid. Er wordt gesuggereerd dat de "houding (van verzoeker) door de administratieve geldboete voorzien in K.B. 29/6/1992 dient te worden gesanctioneerd".

1.6. Op 15 juli 1998 wordt dan de thans bestreden beslissing genomen. Naast een verwijzing naar de feiten die ten grondslag liggen aan het vonnis van 23 april 1997 en naar het verslag van de procureur des Konings te Antwerpen, wordt in dit besluit nog gewezen op een "bezwarende" omstandigheid, nu verzoeker aan de hulp-detective die hij had ingeschakeld les had gegeven. Bovendien zou verzoeker tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd. Tenslotte wordt overwogen dat de aan de opschorting ten grondslag liggende feiten vaststaan, zodat zij in aanmerking kunnen worden genomen bij de beoordeling van het gedrag van de betrokkene.

1.7. Bij ter post aangetekende brief van 10 augustus 1998 wordt deze beslissing aan verzoeker betekend;

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Overwegende dat verzoeker in het eerste middel de schending aanvoert van "het evenredigheids-, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel", doordat de verwerende partij sinds juli 1997 op de hoogte was van het vonnis van 23 april 1997 van de correctionele rechtbank te Antwerpen en van de daaraan ten grondslag liggende feiten terwijl zij toentertijd geen beslissing genomen heeft om de vergunning waarover verzoeker beschikte te schorsen of in te trekken; dat hij het middel als volgt toelicht: na het vonnis van de correctionele rechtbank is hij het beroep van detective blijven uitoefenen; hadden de feiten het vertrouwen dat de verwerende partij in hem had ernstig in het gedrang gebracht, dan had zij reeds in 1997 het initiatief genomen om zijn vergunning te schorsen of in te trekken en had zij niet meer dan een jaar gewacht om dan plots de vergunning niet te vernieuwen, hetgeen op een "verkapte tuchtmaatregel" lijkt; daarenboven was de uitspraak van de correctionele rechtbank, waar zij tot de opschorting van de uitspraak besliste, er precies op gericht hem sociaal niet te declasseren;

3.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen antwoordt dat de intrekking of de schorsing van een vergunning slechts mogelijk is wanneer in een strafrechtelijke veroordeling vastgesteld wordt dat de bepalingen van de wet niet worden nageleefd terwijl het bestuur in geval van een vraag tot vernieuwing van een vergunning over de volle appreciatievrijheid beschikt waarbij de minister dan moet nagaan of de betrokkene de voorwaarden, vastgesteld in artikel 3 van de wet van 19 juli 1991, vervult; dat zij daaraan toevoegt dat verzoeker er schriftelijk van op de hoogte is gesteld dat de feiten waarover de rechtbank uitspraak gedaan heeft zouden beoordeeld worden in het kader van de later in te dienen aanvraag om een nieuwe vergunning te krijgen en dat het algemeen belang, dat erbij gebaat

is dat alleen moreel en professioneel betrouwbare personen het beroep van privé-detective uitoefenen, de voorrang moet hebben op het private belang dat de strafrechter op het oog gehad heeft toen hij tot de opschorting van de uitspraak besloot; dat zij besluit dat in dit geval "niet zozeer in acht werd genomen dat verzoeker de bewoordingen van artikel 8, § 2, van de wet van 19 juli 1991 heeft overtreden, bepaling die trouwens verkeerd is geïnterpreteerd in het vonnis dd. 23 april 1997, doch wel dat verzoeker, docent zijnde, een niet-vergunde privé-detective heeft ingeschakeld voor het uitvoeren van detective-activiteiten";

3.3.1. Overwegende dat artikel 3, § 4, van de wet van 19 juli 1991 tot regeling van het beroep van privé-detective bepaalt dat de minister van Binnenlandse Zaken, naast "de verificatie van de in §§ 1 tot 3 opgesomde voorwaarden", in welk geval hij zonder meer verplicht is de vergunning te weigeren, bij het nemen van een beslissing over een vergunningsaanvraag "over een appreciatiebevoegdheid (beschikt) betreffende de door de detective of de kandidaat detective gepleegde feiten die (...) een ernstige tekortkoming van de beroepsdeontologie uitmaken en daarom raken aan het vertrouwen in de betrokkene"; dat artikel 2, § 1, tweede lid, aan de minister van Binnenlandse Zaken de bevoegdheid verleent om een vergunning te schorsen voor ten hoogste zes maanden of in te trekken "overeenkomstig artikel 18", d.w.z. "indien de detective de bepalingen van deze wet of van de uitvoeringsbesluiten ervan niet naleeft";

Overwegende dat de samenlezing van die bepalingen doet besluiten dat de schorsing of de intrekking van de vergunning mogelijk is wanneer feiten worden gepleegd die in de visie van de minister een ernstige tekortkoming aan de beroepsdeontologie inhouden; dat,

wat de beoordeling van door de aanvrager begane misdrijven of misdragingen betreft, de discretionaire bevoegdheid waarover de minister beschikt om een vergunning te schorsen of in te trekken dezelfde is als de discretionaire bevoegdheid waarover de minister beschikt op het ogenblik dat hij te beslissen heeft over de toekenning of de vernieuwing van een vergunning;

3.3.2. Overwegende dat in dit geval de verwerende partij met een brief van 18 juni 1997 in kennis gesteld is van het vonnis van 23 april 1997 van de correctionele rechtbank te Antwerpen; dat op dat ogenblik de verwerende partij op de hoogte was van de tegen verzoeker vastgestelde misdraging; dat zij de feiten die aan het vonnis ten grondslag lagen ook duidelijk als een misdraging heeft beoordeeld, zoals blijkt uit de brief van 11 juli 1997 van de bevoegde dienst aan verzoeker en uit de vraag aan het centrum waar verzoeker als instructeur was ingeschreven om hem "te ontheffen van zijn functie als lesgever";

Overwegende dat de verwerende partij het niet nodig heeft geoordeeld in juli 1997 na te gaan of de door de correctionele rechtbank van Antwerpen voor bewezen verklaarde feiten die haar toen bekend waren een zodanige tekortkoming aan de beroepsdeontologie uitmaakten dat zij zich moest beraden over het opleggen van een administratieve sanctie tegen verzoeker die op dat ogenblik een vergunning bezat; dat zij dus op dat ogenblik in de feiten geen tekortkoming heeft gezien die ernstig genoeg was om, het algemeen belang voor ogen, aan verzoeker een administratieve sanctie op te leggen; dat, wat eerst niet als een ernstige tekortkoming aan de beroepsdeontologie is beoordeeld, een jaar later niet zonder meer als een dergelijke tekortkoming kan worden beoordeeld wegens het enkele feit dat de termijn van de vergunning op dat ogenblik verstreken is en dat het

bestuur geplaatst wordt voor een vraag tot vernieuwing van de aanvraag; dat de verwerende partij dus op geen enkele wijze aantoont dat wat een jaar voordien niet als een tekortkoming is gezien die ernstig genoeg was om een sanctie te overwegen, nu plots wel een weigering van een nieuwe vergunning kan rechtvaardigen, hoewel de discretionaire bevoegdheid van de minister in de beide gevallen dezelfde is;

3.3.3. Overwegende dat de verwerende partij een bijkomend argument om de vernieuwingsaanvraag te weigeren put uit het feit dat de persoon, die verzoeker op onregelmatige wijze opdrachten heeft laten uitvoeren, vroeger een student van hem is geweest en dat hij hem geïntimideerd heeft om een verklaring in zijn voordeel af te leggen; dat evenwel dat element slechts als een element ten overvloede naar voren is geschoven zodat het, zelfs indien de verwerende partij zou aantonen dat het tewerkstellen van een oud-student als een inbreuk op de deontologie kan worden aangemerkt, het in geen geval op zich de bestreden weigeringsbeslissing in rechte kan onderbouwen; dat ook de verwijzing naar een tegenstrijdige verklaring in een strafonderzoek, omdat zulks verbonden is met de vrije keuze waarop een persoon zijn verdediging voert, niet volstaat om van een ernstige tekortkoming aan de beroepsdeontologie te kunnen gewagen;

3.3.4. Overwegende, samenvattend, dat niet blijkt dat de verwerende partij een reden had om aan het foutieve gedrag van verzoeker, hoewel het op het ogenblik dat het haar bekend raakte geen aanleiding heeft gegeven om de schorsing of de intrekking van zijn vergunning in overweging te nemen, plots wel, op het ogenblik dat de vraag naar de vernieuwing van de vergunning werd gesteld, het karakter van een ernstige tekortkoming aan de beroepsdeontologie te geven; dat aldus

bezien het bestreden besluit het zorgvuldigheidsbeginsel schendt; dat het middel ernstig is;

4.1. Overwegende dat verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ziet in het feit dat hij reeds meer dan dertig jaar actief is als privé-detective, dat hij veel cliënten heeft gediend maar dat hij nu gebrood-roofd wordt en dat hij daarenboven nu aan zijn cliënteel moet melden dat hij zijn beroep niet langer kan uitoefenen; dat hij ook betoogt dat, in geval van schorsing, de verwerende partij de zaak opnieuw kan onderzoeken, dat zij desgevallend de bestreden beslissing kan intrekken en een nieuwe beslissing kan nemen;

4.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat een schorsing het aangevoerde nadeel niet meer kan tegengaan en dat een schorsing van het weigeringsbesluit nog niet betekent dat verzoeker het beroep van privé-detective verder kan uitoefenen, aangezien de termijn van zijn oorspronkelijke vergunning sinds 12 juli 1998 verstreken is; dat zij ook stelt dat een financieel nadeel niet moeilijk te herstellen is;

4.3. Overwegende dat de beslissing die tot gevolg heeft dat een burger ertoe gedwongen wordt een vergunde beroepsactiviteit te staken evident een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkent; dat op materieel vlak, nu inzonderheid niet wordt aangetoond dat verzoeker over andere inkomsten zou beschikken, het beroepsinkomen van de betrokkene wegvalt terwijl op moreel vlak de betrokkene beladen wordt met een odium -in dit geval de verdenking dat hij een ernstige beroepsfout gemaakt heeft- dat door een vernietiging van het bestreden besluit alleen niet zal goedgeemaakt worden; dat de schorsing de verwerende partij ertoe kan aanzetten om de aanvraag van verzoeker onmiddellijk te heroverwegen en

aldus het moeilijk te herstellen ernstig nadeel wezen-
lijk te beperken,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuit-
voerlegging van het besluit van 15 juli 1998 van de
minister van Binnenlandse Zaken waarbij aan Gustave VAN
DE PAS de vernieuwing van zijn vergunning om het beroep
van privé-detective uit te oefenen wordt geweigerd;

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling
van de kosten van de vordering tot schorsing wordt
uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op negen februari 1900 negenennegentig,
door :

de HH.	A. VANDENDRIESSCHE,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	W. GEURTS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

A. VANDENDRIESSCHE.